

— Нищо, майка, нищо, ще видятъ че не е нѣщо лошо направилъ и ще го махнатъ...

— Какъ ще го махнатъ, като сж го турили да стърчи нарочно тамъ! — презъ плачъ отговори Сийка.

„И защо, защо, Господи, какво сме имъ направили?“ — звучеше скръбно въ душата ѝ.

Така преминаха нѣколко часа — майка и дъщеря тихо си приказваха, съ горчевина въ души-тѣ, като за нѣкакво нещастие, не предполагано съвсемъ, но дошло и непоправимо вече.

Когато Запетайката влѣзна и приседна на миндера, Сийка скръбно го погледна и се обърна на другата страна, а Пенка следъ кжсо мълчание, каза :

— Иихъ, пѣкъ ти, кжде се забави и ти до това време?

Запетайката въ самозабрава на прославенъ човѣкъ, тържествено ги изгледа.

— Сега вече азъ и покъсно ще се прибирамъ, — заяви важно той, като очакваше сладко въпроса: „защо пѣкъ тая нова мода?“

И едновременно съ Сийка, която рѣзко се обърна и каза :

— Ще се бавишъ, ще се бавишъ, а пѣкъ какъ сж тѣ изрезидили само, — и внезапно се разплака, Запетайката като не чуваше нищо, унесено започна :

— Колко пжти съмъ го казвалъ... А бе хора, почтенната работа си е хубаво нѣщо! Служишъ ли добросъвестно не ще те забравятъ хората... Младитѣ току гледатъ да изклинчатъ или нѣщо така... рушветъ да взематъ. Недей бѣ човѣче... недей... гледай си честно службата... Ще те разбератъ, най-после, хората и всѣки шапка ще ти сваля. Хи-хи-хи! — засмѣ се весело той.